

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยได้รับผลกระทบมาจากเศรษฐกิจโลกฟื้นตัวช้าและตลาดคู่ค้าหลักซึ่งในปี พ.ศ. 2558 ได้ชะลอตัวลง เนื่องจากกำลังซื้อในตลาดโลกลดลงเช่นเดียวกับกลุ่มสหภาพยุโรป จีน ญี่ปุ่น และอาเซียน ยกเว้นประเทศสหรัฐอเมริกาที่ไม่ได้รับผลกระทบแต่กลับมีการขยายตัวถึงร้อยละ 4.4 ซึ่งประเทศที่สามารถอยู่รอดได้มาจากการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มประเทศที่มีอุตสาหกรรมเป็นฐานทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศที่กำลังพัฒนาในแต่ละทวีปทั่วโลก โดยสินค้าส่งออกล้วนมาจากวิสาหกิจชุมชนขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) ที่เป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจขึ้นพื้นฐานในการสร้างผลผลิตให้กับประเทศต้องเผชิญกับแรงกดดันอย่างต่อเนื่องทำให้ดัชนีราคาสินค้าส่งออกต้นปี พ.ศ. 2558 ที่ผ่านมา ลดลงร้อยละ 1.60 ซึ่งเป็นอย่างต่อเนื่องในกลุ่มสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2557)

โดยวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยเป็นแหล่งการจ้างงานที่สำคัญในภาพรวมการจ้างงานในวิสาหกิจของไทยพบว่า ในปี พ.ศ. 2556 มีการจ้างงานในกิจการทุกขนาดรวมทั้งสิ้น 14,098,563 คน โดยเป็นการจ้างงานในวิสาหกิจขนาดใหญ่ (LE) จำนวน 2,682,323 คน และเป็นการจ้างงานในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำนวน 11,414,702 คน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 80.96 ของการจ้างงานรวมทั้งหมด โดยที่วิสาหกิจขนาดเล็ก (SE) จะมีสัดส่วนต่อการจ้างงานรวมสูงที่สุด ถึงร้อยละ 73.79 และมีสัดส่วนต่อ SMEs สูงที่สุดถึงร้อยละ 91.14 โดยที่การจ้างงานของ SMEs มีลักษณะการกระจายตัวอยู่ในกลุ่มภาคการบริการมากที่สุด จำนวน 5,099,237 คน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 81.18 ของการจ้างงานภาคการบริการทั้งประเทศ ทำให้รัฐบาลได้กำหนดนโยบายเพื่อการส่งเสริม ผลักดันและพัฒนาศักยภาพของกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) ทั้งในปัจจุบันและอนาคตให้เป็นรากฐานการพัฒนาประเทศที่สำคัญ ได้แก่ การเสริมสร้างทุนสังคม (ทุนมนุษย์ ทุนสังคม และทุนทางวัฒนธรรม) การเสริมสร้างทุนเศรษฐกิจ (ทุนกายภาพ และทุนทางการเงิน) (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2557, หน้า 38)

ทั้งนี้ยังส่งผลต่อการเชื่อมโยงเครือข่ายกับประเทศในภูมิภาคต่างๆ บนพื้นฐานการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน โดยมีการบูรณาการด้านการใช้ภูมิปัญญา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์นำมาปรับใช้เพื่อเป็นการเปิดโอกาสเข้าถึงการลงทุนที่สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้านเป็นหลัก (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555, หน้า 7-8) การดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ความสำคัญกับสมาชิกกลุ่มจนเกิดการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบ แบ่งทุกข์ แบ่งสุข ซึ่งกันและกัน โดยผ่านการบูรณาการและการเชื่อมโยงกิจกรรมต่างๆ อย่างเป็นระบบ โดยมีวัฒนธรรมองค์กรเป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนด้วยรูปแบบของวัฒนธรรมองค์กรที่เอื้อต่อการจัดการความรู้เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ร่วมกับการประยุกต์ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีกระบวนการเรียนรู้เป็นหัวใจมีการพึ่งพาตนเอง ครอบคลุมและชุมชน (เสริมศิริ สุทธิสงส์, 2557, หน้า 97) ส่งผลให้เกิดกลไกการทำงานทุกระดับที่มีการเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ และสามารถแบ่งบทบาทให้กับกลุ่มคนที่มีความเชี่ยวชาญที่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ทำให้มีจำนวนของกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับอนุมัติจดทะเบียนในแต่ละจังหวัดเพิ่มมากขึ้น อันเนื่องจากการมุ่งเน้นสร้างศักยภาพของชุมชนในการสร้างความร่วมมือ ร่วมแรงร่วมใจกันของชุมชนและกลุ่มเครือข่ายให้มีความเข้มแข็ง โดยยึดหลักความพอเพียงและพึ่งตนเองได้ในระยะยาว (วิจิต นันทสุวรรณ, 2547)

จากที่หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้เข้ามาสนับสนุนการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย ประกอบด้วย 8 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดพะเยา จังหวัดลำพูน จังหวัดลำปาง จังหวัดแพร่ และจังหวัดน่าน เป็นพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติ ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่เกิดจากการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร เพื่อยกระดับราคาผลผลิต ไม่ให้ตกต่ำ ช่วยเพิ่มมูลค่าแก่ผลผลิตทางการเกษตรด้วยการแปรรูปเป็นอาหารระดับอุตสาหกรรมที่สามารถรองรับวัตถุดิบเพื่อผลิตเป็นอาหารจำนวนมากได้ กลุ่มจังหวัดในภาคเหนือตอนบน มีการประกอบกิจการที่โดดเด่นตามบริบทพื้นที่ทางเกษตร ได้แก่ การเพาะปลูกพืชผักผลไม้และดอกไม้เมืองหนาว และการผลิตภาคอุตสาหกรรม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่โดดเด่น ได้แก่ การผลิตแปรรูปเกษตรธุรกิจ ประกอบด้วยจังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดลำพูน และจังหวัดเชียงราย จนเกิดรายได้หมุนเวียนเข้าสู่ในแต่ละภูมิภาคทั่วประเทศ อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารายได้ของวิสาหกิจชุมชนขนาดกลางและขนาดย่อมจะช่วยฟื้นฟูและส่งเสริมระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย แต่หน่วยงานภาครัฐยังมีนโยบายในการส่งเสริมและพัฒนาประสิทธิภาพของผู้ประกอบการอย่างสม่ำเสมอ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2557; Boone and Kurtz, 2010, pp. 86-89)

เพื่อให้เกิดการสร้างรายได้เปรียบเทียบในการแข่งขัน รวมถึงการลดความเสี่ยงและข้อจำกัดบางประการที่อาจส่งผลต่อการดำเนินงานซึ่งส่วนใหญ่มาจากปัญหาของสภาพแวดล้อมภายนอก

ที่ไม่สามารถควบคุมได้ ได้แก่ การเมืองและกฎหมาย เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การกำหนดนโยบายของภาครัฐ และการเก็บภาษี เป็นต้น (Fleisher and Bensoussan, 2003; Bannock, 2005, p. 9) ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อภาวะผู้ประกอบการในการดำเนินงาน สามารถจำแนกปัญหาของการดำเนินงานวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคเหนือตอนบน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ปัญหาจากภาวะผู้ประกอบการซึ่งส่วนใหญ่เป็นรูปแบบการดำเนินงานโดยเจ้าของกิจการคนเดียว มีต้นทุนเริ่มกิจการไม่สูงมากนัก ขาดการวางแผนธุรกิจสำหรับดำเนินงานระยะยาว ขาดการบริหารเชิงรุกและการบริหารความเสี่ยงเพื่อเผชิญกับสภาพแวดล้อมด้านเศรษฐกิจระดับโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว (Casey, 1996, p. 5) เพื่อความเติบโต ขาดการสร้างความแตกต่างของผลิตภัณฑ์หรือบริการ ส่งผลให้มีการคุกคามของกลุ่มแข่งขันรายใหม่และมีการคุกคามของสินค้าทดแทน (Fleisher and Bensoussan, 2003) ซึ่งจากแนวคิดของ Man et al. (2005) ได้กล่าวว่าผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของมีบทบาทสำคัญมากต่อการตัดสินใจดำเนินธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จ ดังที่ McClelland (1987) ได้กล่าวเสริมว่า ความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมาจากการบริหารความเสี่ยงของผู้ประกอบการ และการแสวงหาโอกาสให้กับธุรกิจ นอกจากนี้ผลงานวิจัยของ Regan and Ghobadian (2004) ได้ระบุว่าความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมภายนอก ได้แก่ ภาวะเศรษฐกิจ นโยบายของรัฐบาลด้านการสนับสนุนของงบประมาณ และเครือข่ายทางธุรกิจ เป็นต้น จากที่ได้กล่าวมาทำให้สมาชิกกลุ่มมีจำนวนน้อยและไม่สามารถยึดเป็นอาชีพหลักในการสร้างรายได้ให้แก่ครอบครัวของสมาชิกได้

2. ปัญหาการสร้างเครือข่ายธุรกิจหรือพันธมิตรด้านการค้าที่เป็นรูปธรรม โดยสร้างเครือข่ายธุรกิจกับกลุ่มธุรกิจที่มีลักษณะหรือรูปแบบผลิตภัณฑ์หรือบริการที่มีความคล้ายคลึงกัน หรือมีการแลกเปลี่ยนวัตถุดิบซึ่งกันและกันเพื่อเป็นการลดต้นทุนของการดำเนินงาน (สุภาพร มากแจ้งและพรศิริ กองนวล, 2550; ชันยมัย เกียรติกุล, 2557) ดังที่ Anderson et.al (1994) ได้เสนอแนวคิดการกำหนดเครือข่ายทางธุรกิจว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อธุรกิจเครือข่ายที่มากกว่าหนึ่งแห่ง ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ สมาชิก กิจกรรมและแหล่งที่มาของเครือข่าย รวมไปถึงการสร้างความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่น การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะด้านบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ เป็นต้น

3. ปัญหาด้านวัฒนธรรมองค์กรเป็นปัญหาของการดำเนินงานที่อาจส่งผลกระทบต่อเนื่องจนทำให้ธุรกิจหยุดดำเนินการ โดยมาจากขาดการมีส่วนร่วมของสมาชิกในองค์กร ไม่เปิดโอกาสให้สมาชิกร่วมแสดงความคิดเห็นหรือมีบทบาทในการขับเคลื่อนธุรกิจ ไม่มีการส่งเสริมหรือพัฒนาทักษะ และเพิ่มประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจให้กับสมาชิก เมื่อผู้ประกอบการไม่ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของสมาชิกซึ่งจะส่งผลให้พบความล้มเหลวของธุรกิจและไม่สามารถ

แข่งขันในตลาดธุรกิจได้ ทั้งที่วัฒนธรรมองค์กรเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อหลอมให้สมาชิกเกิดจิตสำนึกต่อการร่วมคิด ร่วมทำเพื่อความก้าวหน้าของตนเอง กลุ่มและองค์กร (ณัฐธิดา ชูเจริญพิพัฒน์, 2555)

4. ปัญหาด้านความได้เปรียบในการแข่งขัน เมื่อเทียบกับวิสาหกิจชุมชนขนาดกลางและขนาดย่อมในทั่วโลก พบว่า ขาดแรงงานที่มีทักษะและความชำนาญเนื่องจาก ผลผลิตภัณฑ์บางประเภทต้องอาศัยทักษะและความประณีตในการผลิต เช่น การแปรรูปผลิตภัณฑ์เป็นไม้แกะสลัก เป็นต้น ซึ่งแรงงานส่วนใหญ่เป็นผู้มีอายุ และไม่มีผู้สืบทอด ขาดการบูรณาการทางด้านทุนทางปัญญาของชุมชนดั้งเดิมเข้ามาประยุกต์ใช้ซึ่งที่ผ่านมาแต่ละกลุ่มได้นำทุนดั้งเดิมหรือภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามาสร้างสรรค์และออกแบบสินค้า แต่ไม่ได้มีการปรับเปลี่ยนวิธีหรือการออกแบบให้เข้ากับยุคสมัยและไม่มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน การผลิตยังเป็นการผลิตเพื่อพอกขายเฉพาะกลุ่มไม่ต้องการเพิ่มกลุ่มลูกค้าที่จะเข้ามาซื้อสินค้า (ธัญมัย เจียรกุล, 2557)

จากการทบทวนปัญหาจากงานวิจัยและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องซึ่งมีการสนับสนุนแก้ไขปัญหาค่าการดำเนินงาน เช่น ปัญหาด้านการสร้างเครือข่ายธุรกิจ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงินและแหล่งเงินทุน ด้านเทคโนโลยี และการกระจายการสนับสนุนจากภาครัฐ เป็นต้น (ธัญมัย เจียรกุล, 2557, หน้า 177) ทำให้ผู้วิจัยจึงได้เสนอโครงการวิจัย “ความได้เปรียบในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย” เพื่อเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการให้พร้อมรับมือในภาคอุตสาหกรรมของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งเป็นธุรกิจชุมชนขนาดเล็กที่ยังขาดความแข็งแกร่งในการต่อสู้ทางธุรกิจ และทำให้ผู้ประกอบการเกิดการพัฒนาตนเองให้เข้มแข็ง สร้างเอกลักษณ์ รวมทั้งขยายโอกาสทางการตลาดเพิ่มขึ้นในภาวะการแข่งขันที่สูงขึ้นในการทำธุรกิจรวมถึงการวางแผนด้านการตลาด และด้านการเงิน

คำถามเพื่อการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดคำถามการวิจัยไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. ภาวะผู้ประกอบการ เครือข่ายธุรกิจ วัฒนธรรมองค์กรและความได้เปรียบในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทยมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความได้เปรียบในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความได้เปรียบในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของภาวะผู้ประกอบการ เครือข่ายธุรกิจ วัฒนธรรมองค์การ และความได้เปรียบในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความได้เปรียบในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการวิจัยและขอบเขตการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ด้านเนื้อหา

เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาเกี่ยวกับภาวะผู้ประกอบการ เครือข่ายธุรกิจ และวัฒนธรรมองค์การ ส่งผลต่อความได้เปรียบในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย

2. ด้านพื้นที่

การวิจัยนี้ใช้พื้นที่ในการศึกษา ได้แก่ ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย ประกอบด้วย 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดลำพูน ที่โดดเด่นทางด้านอุตสาหกรรมเกษตรจนเป็นแหล่งการค้าและการผลิตที่สำคัญ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2557, หน้า 18)

3. ด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย ที่โดดเด่นทางด้านอุตสาหกรรมเกษตรจนเป็นแหล่งการค้าและการผลิตที่สำคัญ จำนวน 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดลำพูน รวมจำนวนทั้งสิ้น 123 ราย ซึ่งเป็นสมาชิกสภาอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย และลำพูน (สภาอุตสาหกรรมจังหวัด, 2558)

4. ด้านระยะเวลา

ระยะเวลาจำนวน 10 เดือน คือ เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2558 ถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2559

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทยสามารถนำองค์ความรู้จากงานวิจัยไปปรับใช้ในการพัฒนา เพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน และสร้างเครือข่ายทางธุรกิจได้มากยิ่งขึ้น รวมถึงการสร้าง วัฒนธรรมองค์กรที่ดีให้เหมาะสมกับการดำเนินงานขององค์กร

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้ดำเนินการ ในเขตภาคเหนือตอนบนที่มีความโดดเด่นทางด้านอุตสาหกรรมการเกษตรจนเป็นแหล่งการค้าและ การผลิตที่สำคัญ ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดลำพูน

อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร หมายถึง วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้นำผลผลิต ที่ได้จากการเกษตรมาแปรรูปเพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้า และสร้างรายได้ให้กับสมาชิกกลุ่ม โดยยึดมาตรฐานและความปลอดภัยต่อผู้บริโภคเป็นหลัก

ภาวะผู้ประกอบการ หมายถึง พฤติกรรมของผู้ประกอบการในการดำเนินการเชิงรุก มีการจัดการ ความเสี่ยง เน้นการประยุกต์ใช้นวัตกรรมเข้ามาบูรณาการกับกิจการมีความรับผิดชอบในระดับสูง ความต้องการ และพฤติกรรมในการดำเนินการภายในธุรกิจรอบครวัที่ทำให้องค์กรสามารถเข้าถึง โอกาสทางธุรกิจ และผลักดันให้องค์กรประสบความสำเร็จ

เครือข่ายธุรกิจ หมายถึง รูปแบบของความสัมพันธ์ของสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจที่มีเป้าหมาย ร่วมกันทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีการติดต่อสื่อสารที่สร้างความเชื่อมโยงกันขึ้นระหว่าง บุคคล กลุ่มวิสาหกิจและคู่ค้า ตลอดจนผู้มีส่วนได้-ส่วนเสีย ด้วยการพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิด ข้อมูล ข่าวสารและแบ่งปันทรัพยากรร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้วิสาหกิจประสบความสำเร็จ ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

วัฒนธรรมองค์กร หมายถึง การดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยยึดหลักการปลูกฝังความคิด ความรู้ และความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตามวัฒนธรรมขององค์กรด้วยการมีส่วนร่วม มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา มุ่งความเป็นระเบียบตามสายการบังคับบัญชา และเน้นการทำงานแบบเชิงรุกเพื่อมุ่งผลสำเร็จในการแข่งขัน

ความได้เปรียบในการแข่งขัน หมายถึง ความสามารถในการทำกำไรของกิจการ การจัดการของวิสาหกิจเพื่อสร้างสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้าและก่อให้เกิดเป็นองค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูง โดยคำนึงถึงสินค้าสามารถแข่งขันได้กับสินค้าทดแทนอื่นๆ และความแตกต่างของสินค้าเมื่อเทียบกับคู่แข่งด้านความพึงพอใจของลูกค้าและผู้ที่มีส่วนได้-ส่วนเสีย ไม่ว่าจะเป็นการรักษาลูกค้า การสร้างความมั่นใจให้กับผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดขององค์กร และการตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าได้มากกว่าสิ่งที่ลูกค้าคาดหวัง